

τις τὸν τάφον του, θὰ ἴδῃ ἐπ' αὐτοῦ στεφάνους ἐξ ἀμαράντων, τοὺς ὁποίους καταθέτουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸν ἔνθον αὐτὸν τῆς καρδίας ψάλτην, ὅστις διὰ τοῦ εὐεργετικοῦ ἔργου του τάσσεται εἰς τὴν τάξιν τῶν μεγάλων ἀθανάτων.

Ἐπὶ τοῦ τάφου του ὑπάρχει πλάξ φέρουσα τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν : « Ὁ θάνατος ἔθαψεν ἐνταῦθα μέγαν πλοῦτον καὶ ἔτι ὠραιοτέρας ἐλπίδας ». Καὶ κατωτέρω : « Ἐνταῦθα κεῖται ὁ Franz Schubert, γεννηθεὶς τῇ 31ῃ Ἰανουαρίου 1797, θανὼν δὲ τῇ 19ῃ Νοεμβρίου 1828 εἰς ἡλικίαν 31 ἐτῶν ».

(1900)

ΕΡΑΣΜΙΑ Ν. ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΗΣ ΛΟΩΑΣ

ΟΙΜΑΤΑΙ !

Ἐπάνω εἰς τὰ μακρὰ βλέφαρα καὶ ὑπεράνω ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεκατοπτρίζετο ἡ γαλανὴ ἡμέρα, ἤλθε τώρα νὰ καθήσῃ, ὁ ὕπνος ὁ ἡρεμος καὶ ἀπολαυστικός, ὡς συνέχεια τῶν σκέψεων τῆς ἡμέρας.

Δὲν εἶναι ὁ ὕπνος ὁ λυσιπόνος. Διότι πόνος ἀκόμη δὲν εἰσώρμησεν εἰς τὴν ἀθῶαν καρδίαν τῆς παρθένου τὴν ὁποίαν προστατεύει ἡ ἀγνότης καὶ ἡ γαλήνη.

Δὲν εἶναι ὁ ὕπνος τῆς λήθης. Δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη τὸν κόσμον ἢ ἀμόλυτος ψυχὴ καὶ δὲν ἐδοκίμασεν εἰσεῖτι τὴν ἀνάγκην νὰ λησμονήσῃ. Ὅ,τι ἠγάπησεν καὶ ὅ,τι ποθεῖ τὸ ἔχει ἀκόμη ὑπὲρ ἑαυτῆς καὶ ἀντὶ νὰ ἔχη ἀνάγκην τῆς λήθης, αἰσθάνεται ὅτι καὶ διπλασίαν δύναμιν σκέψεως καὶ πολλαπλασίαν δύναμιν συγκεντρώσεως ἂν εἶχε θὰ ἠδύνατο νὰ τὰς καταναλώσῃ.

Κοιμᾶται ἡ ἀθῶα καὶ ὁ ὕπνος τῆς δὲν εἶναι ὁ ὕπνος τῶν παραφόρων πόθων καὶ τῶν ἀπραγματοποιήτων σκέψεων. Τὴν νεανικὴν τῆς ψυχὴν

δὲν ἐβεβήλωσεν εἰσέτι τὸ πάθος ὑπὸ μίαν οἰανδήποτε μορφήν του, καὶ τὸ αἶσθημα δὲν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς τὸ πύρινον ζενίθ του, εἰς τὴν φλόγα τοῦ ὁποίου καίονται τὰ ὑψηλὰ συναισθήματα καὶ αἱ ιδεώδεις πτήσεις. Ὅ,τι βλέπει γύρω της εἶναι ἀκριβῶς ἢ πραγματοποιήσις τῆς φύσεως ὅπως τὴν φαντάζεται, ὅπως τὴν ὀνειροπολεῖ, ὅπως τὴν νομίζει ὑπάρχουσαν. Εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ἰδικοῦ της κόσμου τὸ πράσινον τῆς ἐλπί-

δος ἀναμιγνύεται μὲ τὸ κυανοῦν τῆς αἰσιοδοξίας καὶ μὲ τὸ λευκὸν τῆς ἀθωότητος. Τὸ πολὺ πολὺ στίζεται κάπου ὁ πίναξ ἀπὸ τὸ ρόδινον τῆς νεανικῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τῆς γεμάτης ἀπὸ τὸ σφρίγος καὶ τὴν ἐκχειλίσιν τῶν πρώτων χρόνων.

Ὁ ὕπνος της δὲν εἶναι — ἀκόμη ὀλιγώτερον — ὁ ὕπνος τοῦ ζητοῦντος ν' ἀνακουφισθῇ, νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν ψυχὴν του. Τίποτε δὲν βαρύνει τὸ

παρθενικὸν στῆθος ὥστε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνακούφισιν εἰς τὸν ὕπνον καὶ εἰς τὴν ἡρεμον καὶ ἀθῶαν ζωὴν· ἡ γαληνιαία νύξ διαδέχεται τὴν ἤσυχον καὶ ἀπολαυστικὴν ἡμέραν ὅπως εἰς τὴν φύσιν αἱ ἀστροφεγγεῖς νύκτες τοῦ Μαίου διαδέχονται τὰς ἡλιολούστους ἡμέρας του.

Κοιμᾶται ἡ ἀθῶα.

Ὁ ὕπνος διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀπαλὴν καὶ ἀμόλυντον παρθενικὴν κλινὴν συνεκάλεσεν ὡς συντρόφους τὰ ὠραιότερά του ὄνειρα.

Εἰς τοὺς κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ὄνειροπόλου ὑπάρξεως, παρουσιάζεται τῶρα ὁ κόσμος ὁ γαλανός, ὁ κόσμος ὁ ἀνέφελος, ὁ κόσμος ὁ πλήρης ποιήσεως καὶ ἀπολαύσεως.

Ἐκτείνεται πρὸ τῶν κλειστῶν ὀφθαλμῶν ἀνοικτός ὁ παράδεισος τῆς ψυχῆς, ὁ τόπος τῆς χλόης καὶ τῶν ἀστέρων, ἡ παραλία εἰς τὴν ὁποίαν κυλιέται ἀπαλὸν τὸ κύμα τῆς ζωῆς.

Εἰς τὸν γλοερὸν ἐκείνον παράδεισον μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ τοῦ ἀστροπληθοῦς καὶ τῆς ρωμαντικῆς παραλίας, μία μορφή ἀποσπᾶται σιγὰ σιγὰ καὶ εἰς τὴν θέαν τῆς ἀνοίγονται διάπλατοι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεανικῆς ψυχῆς.

Ἔχει κᾶτι τὸ ἀπολύτως ἐξαιρετικὸν ἡ μορφή ἐκείνη.

Ἀορίστως μόνον ἐνθυμίζει κᾶτι ὑπαρκτόν, κᾶτι γνωστόν. Γενικῶς ὅμως εἶναι ὅ,τι ἠδύνατο νὰ πλάσῃ ἡ νεανικὴ φαντασία καὶ νὰ ποθήσῃ ἡ ἀθῶά τῆς ψυχῆς.

Εἶναι ὁ ὠραίος νέος τὸν ὁποῖον εἶδε καὶ ἄλλοτε. Εἰς τὸ βλέμμα του φαίνεται ἐζωγραφισμένη μία ἀπέραντος γλυκύτης. Ἡ στάσις του προδίδει ἑκτακτον εὐγένειαν ψυχῆς.

Εἰς τὰ ὠτὰ τῆς ἀκούει τῶρα τὴν φωνὴν του, εἰς τὴν ὁποίαν μία ἀηδῶν ἐδάχνεισε τὴν μελωδίαν τῆς. Τί τῆς λέγει ;

Καλὰ καλὰ δὲν ἐννοεῖ.

Δὲν ἤκουσε ποτὲ ἄλλοτε τόσον ἁρμονικὴν φράσιν καὶ αἱ λέξεις τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται δὲν ὑπῆρχαν ἕως τῶρα εἰς τὸ λεξικὸν ἐκείνων μὲ τοὺς ὁποίους ὠμίλησε.

Τί τῆς λέγει ;

Αἱ λέξεις ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα του ὡς ὕμνος πρὸς τὰς καλλονάς τῆς, ὡς συμβόλαιον πίστεως καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ἀγνότητά τῆς.

Ἐν ἑλαφρὸν ἐρύθημα χρωματίζει νῦν τὰς παρειάς τῆς καὶ τὰ χεῖλη τῆς διαστέλλονται εἰς γλυκύτατον μειδίημα.

Καὶ εἰς τὸν ὕπνον τῆς ὅμως ἀκόμη προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν τῆς ἔκαμαν τὰ πρωτάκουστα ἐκεῖνα λόγια. Καὶ κᾶτι

τὸ ὁποῖον ὡς ἑλαφρὰ πνοὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα της, εἶναι ὡς ἕνας ὑπομελισμὸς πρὸς τὴν μελωδίαν τῶν φράσεων τὰς ὁποίας ἀκούει.

Τὸ ὄνειρον τῶρα συγχίζεται καὶ ἡ μορφή τὴν ὁποίαν διέκρινεν εἰς τὸ νεφελῶδες περιβάλλον της, διαλύεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Διότι τὰ ὄνειρα τὰ ἀθῶα δὲν ἔχουν διάρκειαν. Τὰ ἐπίμονα ὄνειρα μόνον εἰς τοὺς ἐγκεφάλους τοὺς βαρεῖς καὶ ἀκανονίστους καὶ μόνον εἰς τὰς ψυχὰς τὰς πολυπαθεῖς καὶ τὰς κακὰς ἐπανέρχονται ὡς σμήνη ἐνοχλητικά.

Τὰ ὄνειρα τὰ ἀθῶα εἶναι ὅπως ἡ χρυσαλλίς τῆς ὁποίας τὴν ἑλαφρὰν πτῆσιν μολίς αἰσθάνεται τὸ ἀνθύλλιον ὅπερ θὰ ἔκυπτε καὶ θὰ ἐκλονίζετο ὑπὸ τὸ βάρος μιᾶς ἀγρίας σφήκας.

Διελύθη τῶρα πλέον τὸ ὄνειρον.

Ἡ ἀθῶα κόρη κοιμᾶται ἀκόμη.

Ὡς μελωδικὸν νανούρισμα ἀνυψοῦται γύρω της, ὁ βόμβος τῶν ἀορίστων ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος.

Τοῦ μέλλοντος τὸ ὁποῖον φαντάζεται ῥόδινον ὅπως τὸ παρόν.

Τί νὰ λέγῃ ἄρά γε τὸ νανούρισμα τῶν ἐλπίδων εἰς τὴν ὠραίαν κοιμωμένην; Τὴν βεβαιοῖ ὅτι ἡ ζωὴ της θὰ ἦναι ἤρεμος καὶ γαληνιαία ὅπως ἡ ἀτμοσφαῖρα ἡ ὁποία τὴν περιβάλλει σήμερον;

Τὴν πείθει ὅτι εἰς τὸν δρόμον της ἡ τύχη ἔσπειρε τὰ ῥόδα καὶ τὰς ἀκακίας ὥστε ἐπάνω των νὰ πατῇ ὁ ἀβρός της ποῦς διὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς χάλικας τῆς ὁδοῦ;

Ἀπὸ τὸ διαφανὲς παραπέτασμα τῶν ἐλπίδων φαίνεται ὅπισθεν καταπράσινος ὁ κάμπος τοῦ μέλλοντος. Ἐκτείνεται ἀπαλὴ εἰς τὸ ἄπειρον ἢ πεδιάς πρὸς τὴν ὁποίαν φέρει τὸν δρόμον της ἡ κόρη.

Τὰ μάτια της τ' ἀθῶα δὲν βλέπουν κανένα κίνδυνον, διότι δὲν φαντάζεται κινδύνους ἐκείνος ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς εἶδεν ἀκόμη. Εἰς τὰ μάτια της τ' ἀνοιγόμενα τῶρα εἰς τὸν κόσμον διαφεύγει ὁ βᾶτος ὁ ὁποῖος κρύπτει τὴν φωλεὰν τῆς ἐχίδνης καὶ τὸ βᾶραθρον τὸ ὁποῖον σκεπάζεται ἀπὸ ἐλκυστικῶν τάπητα χλόης.

Τὴν νανουρίζουν ὁμοῦ αἱ ἐλπίδες τῆς ὠραίας, τῆς ἀθῶας, τῆς ἀπολαυστικῆς ζωῆς. Ἄς μὴν ἀνοιχθοῦν τόσον γρήγορα οἱ ὀφθαλμοὶ της.

Ἄς ἐξακολουθήσῃ νὰ τὴν ἀποκοιμίζῃ ἡ ἀθωότης της καὶ ἡ γαλήνη τῆς συνειδήσεώς της. . . .

